

Η χριστιανική ορθόδοξη διδασκαλία για το πρόσωπο του Χριστού

/ [Πεμπτούσία](#)

[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=86037>]

Ο Χριστός είχε δύο φυσικά θέληματα και δύο ενέρ-γειες. Ήθελε και ενεργούσε ενιαία και ως άνθρωπος και ως Θεός. Το ανθρωπινό του θέλημα, αν και ελεύθερο, υποτασσόταν στο θείο του θέλημα, χωρίς να αντιπαλαίει και ν' αντιπίπτει προς αυτό. Δεν είχε θέλημα γνωμικό. Δεν ήθελε ξεχωριστά ως άνθρωπος, πράγμα που προϋπο-θέτει την ύπαρξη ανθρωπίνου προσώπου και άφηνε ανοι-κτή τη δυνατότητα να υποπέσει ο Κύριος στην αμαρτία. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ενέργειες του Χριστού. Ο Χρι-στός ενεργούσε ενιαία και τα θεία και τα ανθρώπινα, χω-ρίς η μία του ενέργεια να αντιφέρεται προς την άλλη.

Από τη σύνθεση του θεανδρικού προσώπου του Χριστού έχουμε τις εξής ακολουθίες:

- Την αντίδοση των ιδιωμάτων των δύο φύσεων στο ένα πρόσωπο του Χριστού. Η μία φύση αντιδίδει τα ιδιώματά της στην άλλη. Τα ιδιώματα δεν αντιδίδονται απ' ευθείας στις φύσεις, δηλαδή καθ' εαυτές, γιατί κάτι τέτοιο θα τις συνέχεε και θα οδηγούσε στο Μονοφυσιτισμό, αλλά αυστηρώς στο ένα του θεανδρικό πρόσωπο. Έτσι δεν λέμε ότι η θεότητα έπαθε ή ότι η ανθρωπότητα ήταν στους ου-ρανοί πριν δημιουργηθεί ο κόσμος, αλλ' ότι ο Χριστός, ως πρόσωπο ενιαίο και αδιαχώριστο, έπαθε ως Θεός (στη σάρκα του φυσικά: «σαρκί») και βρισκόταν ως άνθρωπος στους ουρανοί. Στην

αντίδοση των ιδιωμάτων η θεία φύση αντιδίδει κυρίως τα δικά της στην ανθρώπινη και όχι το αντίθετο. Η πτυχή αυτή του δόγματος είναι πολύ σημαντική, γιατί αποτελεί τη λυδία λίθο αναγνωρίσεως και σταθμίσεως των χριστολογικών κακοδοξιών και αιρέσεων.

- Τον όρο «Θεοτόκος» που αποδίδεται στη Μητέρα του Χριστού. Η Μαρία γέννησε το Χριστό. Όχι βέβαια τη θεία φύση του καθ' εαυτήν, γιατί ο Θεός, ως το απειροτέλειον, δεν μπορεί να υπαχθεί στους φυσικούς νόμους, να γεννηθεί δηλαδή με τον ίδιο τρόπο που γεννιούνται οι άνθρωποι. Η Μαρία γέννησε το Θεό «σαρκί». Αυτό που γεννήθηκε, ήταν ο Χριστός, στον οποίο ο τέλειος Θεός ήταν ενωμένος «εξ άκρας συλλήψεως» με τον υιό του ανθρώπου στη, θεοχώρητη μήτρα της παναγνης Κόρης. Ο όρος «Θεοτόκος» αποτελεί συνοπτική εκφορά του χριστολογικού δόγματος, πάνω στον οποίο σαν σε κυματοθραύστη, προσέκρουσε και διαλύθηκε η νεστοριανή λαίλαπα.
- Τη μία υιότητα και λατρεία του Χριστού. Ο Χριστός είχε διπλή γέννηση, μία ως Υιός του Θεού και μία ως Υιός της Παρθένου. Η πρώτη ήταν η αίδια γέννηση εκ του Πατρός (το υποστατικό ιδίωμα του Λόγου), η δεύτερη ήταν η έγχρονη εκ της Παρθένου διά της δυνάμεως του παναγίου Πνεύματος. Οι δύο αυτές γεννήσεις ήταν σαφείς και ξεχωριστές η μία από την άλλη. Δεν είχε όμως και δύο υιότητες. Δεν ήταν Υιός Θεού και Υιός της Παρθένου ξεχωριστά. Αυτό θα σήμαινε ότι είχε δύο πρόσωπα, ένα ως Θεός και ένα ως άνθρωπος. Αυτό δεν συνέβαινε. Ο Χριστός, όπως είπαμε, είχε ένα πρόσωπο, ήταν ένας και όχι πολλοί. Ως ένας είχε μία υιότητα, ως Θεός και ως άνθρωπος ο αυτός. Δεν υπήρχαν σ' αυτόν δύο υιοί ξεχωριστοί, όπως έλεγε ο Νεστόριος. Στη μία υιότητα του Χριστού αναλογεί και μία λατρεία και προσκύνηση.
- Την απόλυτη αναμαρτησία του Χριστού. Ο Χριστός όχι απλά δεν αμαρτήσε κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής του, αλλά δεν μπορούσε καν να αμαρτήσει (non potuit peccare). Αυτό απαιτεί η σύνθεση του προσώπου του. Δεν μπορούσε ν' αμαρτήσει, γιατί δεν ήταν απλός άνθρωπος, αλλά Θεάνθρωπος. Η ιδέα ότι μπορούσε ν' αμαρτήσει ο Κύριος, διχάζει το ένα του πρόσωπο σε δύο φυσικά πρόσωπα, κάτι που καταλύει το χριστολογικό μυστήριο. Η ιδέα είναι αλλόκοτη. Αν υποθεθεί ότι ο Χριστός μπορούσε ν' αμαρτήσει σαν άνθρωπος, μπορούσε ν' αμαρτήσει μαζί του κι ο Θεός, ιδέα ασεβής και βλάσφημη.

(Ανδρέα Θεοδώρου, Ομοτ. Καθηγητού Παν/μίου Αθηνών, Απαντήσεις σε ερωτήματα δογματικά-συμβολικά-ιστορικοδογματικά, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ.93-96)